Gs 1554

Den Andra:

Så gift jag mig åt lunden rc.

Tvånne Alderles nya och wackra

Wisor,

Om ett olyckligt öfwerseb ett bröllopar,

som stodde på Swart-Elfwen i Nora Soeken och

Carlscrona By, den 29 Nov. 1828.

Öfversatta af Elia Grå-Rotter i Karlmofes, år 1828.

Norrköping, 1836. Alb. Fr. Naams Enka.

hvad hon här innebär, så kan du se och finna
der att jag dig håller kär.

9. Mitt hjerta i mig bristla må af sorg och
ångslan stor, den wännen jag har litit uppå,
war fallfer i sina ord, "men Gud han lönar
en gång den" med samma mått igen som du
har lönat mig min wän, befinna dig du än.

10. Som sommaren ljusna, trösbar sia
med gråds och ömer mång' så rollat är det så
träffa dig och tala med dig en gång' du är den
enda som jag älskat har, uraf allt hjerta och fin'
och nåda mig Gud hvad tiden blir lång, om du
ej will blifwa min.

11. Min lilla wän befinna dig, hurn illa
du har gjort, du mångens hjerta sårat har, och
tårar i stor oro. Ögt dig en wän och älska den
med ära och med ro, "och gör alvig mer så
lla, som du mot mig har gjort."

13.
De blefwo qwar i böljans djup,
Till andra dagens ljus,
Då wi fick skicka bud på hjelp,
Att ta de döda upp.

14.
Men innan klockan slagit tu,
Så hade wi sju lik;
Men Bruden, ack den arma Brud,
Hon ligger qwar ännu.

15.
Hon war ej wärd att bära hem
Den Brude-krans hon bar,
Hon war ej wärd att qwällen se
Uppå sin heders-dag.

16.
Det blefwe sorg för Gästabud,
Och tårar dracks för win,
Och klagorop och grämmelse
Gick hela rymden kring.

17.
En gammal Qwinna bjuden war,
Utöfwer Sexti år,
Hon mistade båd' Man och Dräng,
I sorg hon måste gå.

18.
Ett beder jag I unge Mån,
Som Brudgummar wilsen bli,
Att Ni tar Gud till Ledesman,
Så går det lyckligt till.

19.
I alla mina unga Mör,
Som ogifta nu går

Der stod två unge Mån:
Ni töfwen qwar en liten stund,
Så kommer Lastbåten.

7.
Brudgummen swarar med friskt mod:
Min kära wackra du,
Ja hafwer tårdats denna Elf,
Långt wärre än det är nu.

8.
Men när de kom åt östra strand,
Då fick de annat se;
Då kom en wäderilning stor,
Och slog den farkost ner.

9.
De sqwalpade i wågorna,
Som Gåßen gör om wår,
Och ropte högt med grämelse,
Men ingen hjelp de får.

10.
En unger Dräng och rasker Junk,
Fick detta öde se,
Han hastade med ifrigt mod,
Att skaffa Farkost dit.

11.
Men när de kom på samma rum,
Der Menniskorna låg,
Då sågs der intet någon till,
Men wågen brusar på. —

12.
En gammal Gumma, som war med,
Omkring Sextio år,
Hon kom till landet flytande,
På årorne hon låg.

I bedjen Gud bewara Er
För högfärds-andan jwår.

20.

Tre Hjonelag blef skilda åt,
Och Twå fick följas åt,
Den Åttonde, eu unger Dräng,
Han hade barn också.

21.

Men ett år mest som grämer mig,
Om Sex wärnlösa barn,
Som ingendera kan förstå:
De mistat Mor och Far.

22.

De hwila alla i en graf
Till Domedagens ljus,
Då Guds basuner börjar gå,
Och Wi skall inför Gud.

23.

Om någon år som weta will,
Hwem Wisan hafwer gjort:
Det år en Qwinna som war med
Och dukat deras bord.

Den Andra:

Så geck jag mig åt lunden grön der liljorna stod skön, Jag satte mig neder en liten stund Jag tänkte på min wän, min wän den må jag likna wid de blommor som jag ser — ju mer ju mer jag på dig ser ju wackrare du blir.

2. Jag sitter uti enslighet och delar ut mitt sin' mina tanzar de smågna sig sit och sit i hemman ort, sman sätt och wänner sär, och det är att sin sina sine sjuk, som jag inte sär: så reser jag bort åt en sämmande